

אנן בחביבותא תליא מילתא.

(1-2) זוהר חלק ג דף קכז/ב

תניא, אמר רבי שמעון לחברייא, עד אימת ניתיב בקיימא דחד סמכא, כתיב (תהלים קיט קכו) עת לעשות ליהו"ה הפרו תורתך, יומין זעירין, ומארי דחובא דחיק, כרוזא קארי כל יומא, ומחצדי חקלא זעירין אינון, ואינהו בשולי (נ"א בשורי) כרמא, לא אשגחן ולא ידעין לאן אתר אזלין כמה דיאות:

אתכנשו חברייא לבי אדרא, מלובשין שריין, סיפי ורומחי בידיכון, אזרחו בתקוניכון, בעיטא, בחכמתא, בסוכלתנו, בדעתא, בחיזו, בידין, ברגלין, (נ"א בחילא דידין ורגלין), אמלכו עליכון למאן (ס"א למלא) דברשותיה חיי ומותא, למגזר מלין דקשוט, מלין דקדישי עליונין צייתי להו, וחדאן למשמע להו, ולמנדע להו:

יתיב רבי שמעון ובכה, ואמר ווי אי גלינא ווי אי לא גלינא, חברייא דהוו תמן אשתיקו, קם רבי אבא ואמר ליה, אי ניחא קמיה דמר לגלאה, הא כתיב (שם כה יד) סוד יהו"ה ליראיו, והא חברייא אלין דחלין דקודשא בריך הוא אינון, וכבר עאלו באדרא דבי משכנא, מנהון עאלו מנהון נפקו:

תאנא, אתמנו חברייא קמיה דרבי שמעון, ואשתכחו, רבי אלעזר בריה, ורבי אבא, ורבי יהודה, ורבי יוסי בר יעקב, ורבי יצחק, ורבי חזקיה בר רב, ורבי חייא, ורבי יוסי, ורבי ייסא:

ידין יהבו לרבי שמעון, ואצבען זקפו לעילא, ועאלו בחקלא ביני אילני, ויתבו,

קם רבי שמעון וצלי צלותיה, יתיב בגווייהו, ואמר, כל חד ישוי ידוי בתוקפי, שוו ידייהו ונסיב לון, פתח ואמר, (דברים כו טו) ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה מעשה ידי חרש שם בסתר, וענו (ס"א כל העם) כלם ואמרו אמין:

פתח רבי שמעון, ואמר, (תהלים קיט קכו) עת לעשות ליהו"ה, אמאי עת לעשות ליהו"ה, משום דהפרו תורתך, מאי הפרו תורתך, תורה דלעילא, דאיהי מתבטלא אי לא יתעביד בתקונוי (ס"א שמא) דא, ולעתיק יומין אתמר:

כתיב (דברים לג כט) אשריך ישראל מי כמוך, וכתיב (שמות טו יא) מי כמוך באלים יהו"ה:

קרא לרבי אלעזר בריה, אותביה קמיה, ולרבי אבא מסטרא אחרא, ואמר אנן כללא דכולא, עד השתא אתתקנו קיימין, אשתיקו, שמעו קלא, וארכובתן דא לדא נקשן, מאי קלא, קלא דכנופיא עלאה דמתכנפי:

חדי רבי שמעון ואמר, (חבקוק ג ב) יהו"ה שמעתי שמעך יראתי, (אמר) התם יאות הוה למהוי דחיל, **אנן בחביבותא תליא מלתא**, דכתיב (דברים ו ה) ואהבת את יהו"ה אלהיך, וכתיב (שם ז ח) מאהבת יהו"ה אתכם, וכתיב (מלאכי א ב) אהבתי אתכם וגו':

רבי שמעון פתח ואמר, (משלי יא יג) הולך רכיל מגלה סוד ונאמן רוח מכסה דבר, הולך רכיל, האי קרא קשיא, (כיון דאתמר רכיל אמאי הולך), איש רכיל מבעי ליה למימר, מאן הולך:

אלא מאן דלא אתיישב ברוחיה, ולא הוי מהימנא, ההיא מלה דשמע אזיל בגווייה כחזרא במיא, עד דרמי ליה לבר, מאי טעמא, משום דלית רוחיה רוחא דקיומא, אבל מאן דרוחיה רוחא דקיומא, ביה כתיב ונאמן

רוח מכסה דבר, ונאמן רוח, קיומא דרוחא (כמו (ישעיה כב כג) ותקעתיו יתד במקום נאמן), ברוחא (נ"א ברזא) תליא מלתא:

וכתיב (קהלת ה ה) אל תתן את פיך לחטיא את בשרך, ולית עלמא מתקיימא אלא ברזא, וכי אי במלי עלמא אצטריך חא, במלין חין דחייא דעתיק יומין דלא אתמסרן אפילו למלאכין עלאין, על אחת כמה וכמה:

אמר רבי שמעון, לשמיא לא אימא דיציתון (ס"א דיציתון), לארעא לא אימא דתשמע, דהא אנן קיומי עלמין:

תאנא חי דרזין, כד פתח רבי שמעון ברי דרזין, אדעזע אתרא, וחברין אתחלחלו, גלי ברזא, ופתח ואמר, כתיב (בראשית לו לא) ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך וגו':